

Arrest

nr. 198 033 van 16 januari 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. SAROLEA
Rue des Brasseurs 30
1400 NIVELLES

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 20 april 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 maart 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 november 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 december 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HENDRICKX *loco* advocaat S. SAROLEA en van attaché E. GOOVAERTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, H. B. S., bent een Afghaan van Pashtou origine behorend tot de Shinwari stam. U bent geboren in het dorp Sheikh Maidan van het district Dehbala (Heska Mina) van de provincie Nangarhar. U bent een soennitische moslim en bent ongeveer dertig jaar oud. Uw moedertaal is Pashtou. Daarnaast begrijpt u ook Dari. U bent getrouwd en heeft vier minderjarige kinderen in Afghanistan. U hebt vijf jaar opleiding gevolgd in Afghanistan. Tijdens en na uw studies hielp u uw vader in de landbouw.

Later werkte u als soldaat in het Afghaanse Nationale Leger (ANA) tot uw vertrek uit Afghanistan. Tijdens heel uw loopbaan in het leger behoorde u tot het legerkorps 201.

Na de training werd u eerst als soldaat aangesteld in Kunar gedurende drie jaar. Nadien werd u toegewezen aan Jalalabad waar u vijf jaar lang werkte in de logistiek. Zo vervoerde u goederen die nodig waren in het leger zoals voedsel, brandstof en uniformen van Kabul naar het kamp in Jalalabad. Uw laatste tewerkstelling was in Laghman waar u vier jaar lang hebt gewerkt. Gedurende uw werk als soldaat kreeg u om de zes maand verlof. U ging dan telkens naar uw huis in uw dorp. Er vond geen incident plaats tijdens uw bezoeken. Het laatste jaar begon u bedreigingen te krijgen van de taliban. U werd bijna elke week opgebeld door de taliban. Uw vader kreeg ook bezoeken van de taliban die eisten dat u met uw job stopte. In die periode werd uw zoon gebeten door een hond. Uw vrouw belde u en vroeg u om naar huis te komen van Laghman omdat uw vader er niet was op dat moment. U kreeg verlof van uw commandant en kwam thuis. U bracht uw zoon naar het ziekenhuis in Jalalabad waar hij één nacht bleef. De volgende ochtend gingen jullie samen terug naar het dorp. Uw vader was ondertussen terug thuis. U zat met uw familie aan de eettafel toen iemand op de deur klopte. Uw vader en moeder gingen de deur opendoen en zagen de taliban. U ontsnapte meteen uit het huis. U sprong over de muur naar het huis van uw buren. Vandaar begaf u zich meteen naar de straat en liep u naar uw vriend die op tien minuten wandelafstand woonde. Uw moeder belde u na één uur om te zeggen dat de taliban uw vader hadden doodgeschoten. Met hulp van uw vriend ging u de volgende dag naar Jalalabad waar u gedurende zes dagen bij de oom van die vriend logeerde. Ondertussen regelde deze oom een smokkelaar. Zo verliet u Afghanistan alleen in juli 2015. Via onder meer Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, Hongarije, Oostenrijk en Duitsland bereikte u op 28 augustus 2015 België waar u op 31 augustus 2015 asiel aanvraagde.

Ter staving van uw asielrelaas legde u de volgende documenten neer: uw werkbadge, bankkaart van Kabul bank, uw rijbewijs, militair boekje, twee opleidingscertificaten uit het leger, negen foto's en twee enveloppen.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Er dient te worden vastgesteld dat er geen geloof gehecht kan worden aan de bedreigingen die u beweerde te krijgen van de taliban omwille van uw werk als soldaat in het Afghaanse leger. Uw verklaringen omtrent deze bedreigingen zijn dermate vaag dat aan uw asielmotieven geen enkel geloof kan worden gehecht. Uw vader kreeg één keer per week of soms één keer per maand regelmatig bezoek van de taliban die eisten dat u uw job in het leger opzegde.

Uw vader belde u telkens om u op de hoogte te stellen van deze bedreigingen. Gevraagd naar meer details hierover kon u echter niet meer vertellen dan dat de taliban aan uw vader zeiden dat u uw job moest opzeggen (CGVS gehoorverslag p. 20). Gevraagd wie deze personen waren, antwoordde u dat ze de talibanstrijders waren. U verwees naar de algemene situatie door te zeggen dat ze hun gezichten bedekken in het openbaar, hetgeen ook een zeer stereotyperende beschrijving is van de talibanleden en helemaal niet authentiek overkomt (CGVS p. 21). Dat u hierover niet meer kon vertellen ondanks het feit dat uw vader zo vaak bezoek kreeg van de taliban en ondanks het feit dat u telkens op de hoogte werd gesteld van deze bedreigingen, is niet aannemelijk. Natuurlijkervijze zou u meer interesse moeten tonen en gevraagd hebben wie specifiek deze bedreigingen doorgaf.

Even vaag beschreef u de telefonische bedreigingen die u zelf kreeg van de taliban. Ondanks het feit dat u een heel jaar lang bijna elke week telefoons kreeg van de taliban lukte het u niet om er op een spontane wijze een duidelijke beschrijving van te geven. Zo gingen uw verklaringen omtrent deze telefoons niet verder dan dat ze zeiden dat ze uw vader en uw kinderen gingen doden indien u zich niet meldde bij hen. Gevraagd over wie u precies opbelde antwoordde u enkel 'de taliban', dezelfde mensen die uw vader lastigvielen (CGVS p. 21). Nochtans mag er van iemand die deze zaken van nabij heeft meegemaakt verwacht worden dat hij hierover uitvoeriger en gedetailleerder kan vertellen.

Ondanks het feit dat u een jaar lang zowel telefonisch als via uw vader bedreigd werd durfde u toch naar huis gaan toen uw vrouw dit vroeg. Uw zoon was gebeten door een hond en moest dus naar het ziekenhuis gebracht worden. Uw vader was toen bij een begrafenis in een ander dorp op anderhalf uur wandelafstand. Uzelf werkte toen in Gamberi, in de provincie Laghman. U vroeg dus speciaal verlof van uw commandant en kwam helemaal van Laghman naar uw dorp. Gevraagd waarom u uw vader niet belde, verklaarde u dat de telefoons niet goed werkten, hetgeen opmerkelijk is omdat uw vrouw u wel kon bereiken. Gevraagd waarom u dan niet iemand anders aanwezig op de begrafenis opbelde om uw vader te bereiken zei u dat u er geen telefoonnummer van had.

Geconfronteerd met het feit dat u ook familie hebt in Jalalabad, bv. uw neef met wie u regelmatig contact neemt en die in Jalalabad woont, de plek waar u naartoe moest gaan voor uw zoon, zei u dat u er niet over nagedacht heeft (CGVS p.23). Verder hebt u deze taak ook niet proberen te geven aan andere familieleden, bv. uw zussen, uw schoonbroers of ooms die in andere plaatsen, in hetzelfde district of in het district Rodat, dus dichterbij het huis wonen en die dan ook sneller thuis konden zijn om uw zoon naar het ziekenhuis in Jalalabad te brengen. Het feit dat u dus ondanks de risico's niet eens gedacht heeft om dit op een andere manier aan te pakken, relativeert uw beweerde vrees en de bedreigingen. Nog frappanter is het feit dat u de volgende ochtend nog durfde teruggaan naar huis. Opnieuw kon u hiervoor beroep doen op een heleboel andere mensen, maar deed u niet. U zei dat u terug naar huis ging omdat uw zoon krabde aan zijn wonde (CGVS p. 23), hetgeen niet als 'urgentie' beschouwd kan worden, immers kunnen andere mensen er ook voor zorgen dat uw zoon dit niet meer deed. U durfde verder ook nog thuis te blijven die nacht ondanks het feit dat uw aanwezigheid niet meer nodig was omdat uw vader ondertussen ook terug thuis was. Van iemand die beweerde zo vaak, zo regelmatig en op meerdere manieren met de dood bedreigd te zijn door de taliban van zijn regio wordt er redelijkerwijze verwacht dat hij rekening houdt met het risico, dit serieus neemt en zich vervolgens gedraagt zodat hij de risico's kan verlagen. Uw gedragingen komen echter helemaal niet overeen met de vrees die u beweerde te hebben. Dit allemaal relativeert de geloofwaardigheid van de bedreigingen die u kreeg in ernstige mate.

Dezelfde avond kwamen de taliban bij u thuis en u liep meteen weg. Ze hebben uw vader ter plaatse doodgeschoten. Opnieuw legde u oppervlakkige verklaringen af die niet verder gingen dan een opsomming van feiten. Gevraagd met hoeveel de talibanleden waren moest u het antwoord schuldig blijven. Gevraagd hoe ze eruit zagen wist u ook niets omdat het donker was. Gevraagd hoe lang ze bleven kon u ook geen antwoord geven. Gevraagd of u iets hoorde, zei u dat u niets hoorde (CGVS p. 22). Dat u op dat moment niet aanwezig was, is geen afdoend excuus omdat er redelijkerwijze verondersteld mag worden dat u zelf elk detail zou willen kennen van wat er zich had voorgedaan en dat uw familie u ook nadien uitgebreid moet geïnformeerd hebben over de gebeurtenis. Tot op de dag van het gehoor wist u nog altijd niet hoe uw vader vermoord werd en dit ondanks het feit dat hij vermoord werd door de taliban die u als doelwit hadden. U kon er geen enkele detail van geven. Opnieuw somde u droogweg de feiten op. Zo zou uw moeder u gebeld hebben om te zeggen dat uw vader doodgeschoten werd en dat de begrafenis de volgende dag ging plaatsvinden. U wist niet hoeveel keer hij neergeschoten werd of waar op zijn lichaam dat was. U wist zelfs niet wanneer hij precies vermoord werd. Meermaals gevraagd naar de datum van zijn overlijden antwoordde u "1394". Gevraagd naar de maand, kon u eerst geen antwoord geven. Later zei u de vierde of de vijfde maand en even later zei u dat u niet zeker was over de maand (CGVS p. 22-23). De datum van de dood van uw vader is nochtans niet enkel belangrijk omdat u bij zijn dood betrokken was, maar ook omdat binnen de soennitische islamtraditie waartoe u behoort, de doden elk jaar herdacht worden op de dag van hun overlijden. Geconfronteerd met uw geringe kennis daarvan, antwoordde u dat u het vaak vroeg aan uw moeder maar dat ze geen antwoord wou geven (CGVS p. 22). Dit is net als de rest van uw asielrelaas evenmin geloofwaardig. Uw moeder zou u ook willen helpen en willen geruststellen door uw terugkerende vragen te antwoorden. Bovendien kon u deze informatie ook bekomen van andere mensen uit uw familie. Uw vrouw zelf was ook aanwezig bij dit incident (CGVS p. 23). Zij zou u ook kunnen informeren, moest u ernaar vragen. Uw verklaring voor het ontbreken van informatie m.b.t. de moord op uw vader is dus niet afdoende.

Verder maakte u het ook helemaal niet aannemelijk dat de taliban naar de begrafenis van uw vader kwamen en u verder daar ook bedreigden. Ze zouden tijdens die begrafenis gezegd hebben aan de dorpsgenoten dat elke vader van wie de zoon in het leger zit, hetzelfde lot zou kennen. Ten eerste, kon u opnieuw niet zeggen over wie of welke talibanleden het ging (CGVS p. 21). U kon geen enkele beschrijving geven van de mensen die zowel u als uw vader een jaar lang bedreigden. Ten tweede is het ook niet plausibel dat de taliban die uw vader doodden naar de begrafenis van uw vader kwamen. Dat ze naar de begrafenis gaan van iemand die ze doden en daar de dorpingen verder provoceren, zou de taliban verder vervreemden van de gemeenschap. De taliban hebben immers de steun nodig van de gemeenschappen waarin ze functioneren. Dergelijke openbare provocaties zouden hun strijd enkel maar belemmeren gezien ze strijders, informanten, logistieke hulp, geld, onderdak, voedsel en de belasting van dezelfde gemeenschap nodig hebben om verder te leven.

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan er geen enkel geloof gehecht worden aan de bedreigingen die u beweerde te krijgen van de taliban, aan de huisinval van de taliban en evenmin aan het feit dat uw vader gedood is door de taliban.

Toen u op het einde van het gehoor gevraagd werd naar uw concrete vrees bij terugkeer naar Afghanistan voegde u naast uw vrees voor de taliban ook uw vrees voor de regering toe. Zo vreesde u dat het leger u op hun zwarte lijst zouden gezet hebben en dat ze zouden denken dat u de kant van de taliban koos (CGVS p. 24).

Zoals u werd meegedeeld tijdens het gehoor wordt desertie in de praktijk niet gestraft in Afghanistan, aldus ook de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt. Zo heeft het Ministerie van Defensie niet de middelen om de grote toestroom deserteurs (zo bijvoorbeeld in 2015 één derde van het leger) te bestraffen (zie kopie toegevoegd aan het administratief dossier). Het feit dat u dus gedeserteerd hebt, brengt in casu geen risico op vervolging of ernstige schade met zich mee in geval van uw terugkeer naar Afghanistan.

Gezien de door u aangehaalde vervolgingsfeiten niet geloofwaardig zijn vormen zij ook geen basis voor een risicoanalyse in het kader van de toekenning van internationale bescherming. Betreffende uw werk als soldaat in het Afghaanse leger dient opgemerkt dat dit op zich niet volstaat om u de vluchtelingenstatus toe te kennen. Voor zover aangenomen kan worden dat u bij een terugkeer naar Afghanistan problemen kan kennen met de taliban louter omwille van uw profiel als soldaat, beschikt u immers steeds over een intern vluchtalternatief in Jalalabad en in andere steden waarover de taliban geen controle hebben. Uw profiel als (ex-)soldaat is immers uiterst laag. U werkte voornamelijk in de logistiek, met name in het vervoeren van goederen voor de soldaten zoals legeruniformen, brandstof, hout en voedsel (CGVS p. 12). Er zijn dus geen elementen om aan te tonen dat u ondanks een laag profiel te hebben toch een doelwit zou worden voor de taliban. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat er actueel onvoldoende aanwijzingen zijn om te suggereren dat de taliban de motivatie en/of de operationele capaciteit heeft om 'low level collaborators' te vervolgen in Jalalabad of in andere gebieden buiten hun controle. De prioriteiten en operationele capaciteit van de taliban beperkt zich in de steden tot 'high ranking ANSF (Afghaanse nationale veiligheidsdiensten) officials' (EHRM, H. en B. vs. het V.K., 9 april 2013, § 97-98; EASO, COI report Afghanistan, Insurgent strategies – intimidation and targeted violence against Afghans, december 2012). De redelijkheid van Jalalabad als intern vluchtalternatief voor u wordt hieronder verder besproken.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de provinciale hoofdstad Jalalabad te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Niettegenstaande er sprake is van een toename in het aantal gewelddadige incidenten, blijkt uit dezelfde informatie dat het geweld voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij voornamelijk de Afghaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden. Het gegeven dat de weg een doelwit vormt van de opstandelingen belet bovendien niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul. Uit dezelfde informatie blijkt dat het grootste probleem op deze weg er de verkeersveiligheid is, waarvan de oorzaken moeten worden gezocht bij roekeloos rijgedrag en een verouderd wagenpark. Dergelijke risico's houden echter geen enkel verband met een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd

door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan in 2015 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie Jalalabad van 14 december 2016) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart district vormt. Hierbij wordt volledigheidshalve opgemerkt dat uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, Surkh Rod en Chaparhar. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van Jalalabad, maar de facto in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met berm bommen of magnetische IED's op hun voertuigen. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid geviséerd worden. Sinds eind 2015 zijn deze complexe aanslagen meer gericht tegen diplomatieke posten en worden zelfmoordaanslagen aangewend tegen de leiders van pro-regeringsmilities. Deze milities zijn in toenemende mate het doelwit van IS in Nangarhar.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij zowel militaire als burgerdoelwitten geviséerd worden, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden bij aanslagen op doelwitten met een hoog profiel. Daarnaast vinden er ook aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke infrastructuur. Niettegenstaande er sprake is van toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijft uit de beschikbare informatie dat het aantal burgerslachtoffers in de stad laag blijft. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de Taliban en ANSF bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. In casu werd evenwel vastgesteld dat u over een veilig vluchtalternatief beschikt in de stad Jalalabad.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Jalalabad vestigt. Zo hebt u langer dan vijf jaar in Jalalabad gewerkt. Volgens uw verklaringen kent u alles van de stad (CGVS p. 19). U ging er ook voor de behandeling van uw zoon toen hij gebeten werd door een hond. U hebt er ook uw tante, diens man en uw neef wonen. Vooral met uw neef bent u nog steeds in contact vanuit België. Hij was ook degene die naar uw dorp ging om het geld voor de smokkelaar op te halen bij uw moeder. Hij bracht het terug naar u in Jalalabad. Hij stuurde later ook uw documenten naar België (CGVS p. 19). Hij is ook een vertrouwensfiguur voor u. Zo belde u hem vanuit België en vroeg u hem om de situatie van uw kinderen in het oog te houden (CGVS p. 8). Hij werkt in een kantoor in Jalalabad (CGVS p. 19). Zijn vader, dus uw oom, heeft daar ook een voedingswinkel (CGVS p. 19). Daarnaast kent u ook nog andere mensen in die stad. Zo verbleef u bij de oom van uw vriend gedurende zes dagen. Deze oom, die met u medelijden had en die u wilde helpen, heeft dan ook de smokkelaar voor u geregeld (CGVS p.20). Dus hebt u in Jalalabad niet enkel een netwerk dat u kan helpen, maar ook een netwerk dat u duidelijk ook willen helpen. Het is ook duidelijk dat u een dichte band hebt met deze stad gezien u geen enkel recent incident kon vertellen die in uw regio in het district Dehbala heeft plaatsgevonden. U kon echter een recent incident beschrijven dat plaatsvond in de stad Jalalabad (CGVS p. 17). Naast het netwerk beschikt u ook over de vaardigheden om een leven op te bouwen in Jalalabad. Zo hebt u een rijbewijs dat niet enkel voor personenwagens maar ook voor grote trucks geldt. Als de verantwoordelijke van de logistiek in het leger reed u immers met grote internationale trucks (CGVS p. 12). Het kunnen besturen van voertuigen, vooral van grote trucks, kan u in zekere mate helpen in uw zoektocht naar werk in die stad. Uw moedertaal Pashtou is ook de meest gesprokene taal in Jalalabad. Het is dan enkel een meerwaarde dat u ook Dari begrijpt (CGVS p. 3). Daarnaast bent u nog steeds eigenaar van vijf jerib land en een huis in uw district (CGVS p. 14). Deze eigendommen die u dan kan verkopen of laten verkopen kunnen u ook helpen om te verhuizen naar de stad. Men kan dus concluderen dat u niet enkel over de vaardigheden beschikt om in een stad als Jalalabad aan de slag te gaan en er als zelfstandig man een bestaan uit te bouwen, maar hiertoe ook over de nodige contacten en ondersteuning beschikt.

Tot slot wordt nog opgemerkt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat personen die omwille van het geweld in Afghanistan hun toevlucht tot de Jalalabad stad zoeken in gehuurde woningen verblijven, of onderdak kregen bij gastgemeenschappen, vrienden of verwanten. De IDP's kunnen daarenboven rekenen op ondersteuning van verschillende internationale hulporganisaties.

Gevraagd waarom u zich niet in Jalalabad vestigde stelde u dat het niet veilig was. U beweerde dat de taliban u overal konden vinden, zelfs als u naast Ashraf Ghani zou wonen. Indien het veilig zou zijn, beweerde u dat u zich daar zou gevestigd hebben (CGVS p. 23). Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake de problemen die u met de taliban gekend zou hebben zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd.

Daarnaast werd eerder ook al aangetoond dat Jalalabad als een veilig vestigingsalternatief beschouwd wordt waar geen sprake is van een open-combat.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Jalalabad over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

De door u neergelegde documenten kunnen aan bovenstaande vaststellingen niets wijzigen. Uw werkbadge, uw bankkaart, de twee opleidingscertificaten, uw rijbewijs, uw militair boekje en negen foto's hebben allemaal betrekking op uw beroep als soldaat, hetgeen hier niet betwist wordt. De enveloppe waarin deze documenten verstuurd werden voegt geen nieuwe elementen toe aan uw asielrelaas. Tot slot dient nog te worden toegevoegd dat uit beschikbare informatie kan worden afgeleid dat de bewijswaarde van Afghaanse documenten relatief is, aangezien het zeer gemakkelijk is om op niet-reguliere wijze Afghaanse documenten te verkrijgen, zowel in als buiten Afghanistan. Veel valse documenten zijn niet van echte te onderscheiden, ook niet door gedegen experts. Van deze informatie werd een kopie toegevoegd aan het administratieve dossier.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, (A) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen, van het “*administratief rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur volgens hetwelk, onder anderen, men recht op een eerlijke administratieve procedure heeft en de administratie serieus en zorgvuldig werkt.*”, alsook voert hij tevens aan dat er een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt.

Na een theoretische uiteenzetting van de respectievelijke wetsbepalingen, stelt verzoeker niet akkoord te kunnen gaan met de motieven van de bestreden beslissing. Verzoeker meent immers dat de bestreden beslissing gebaseerd is op een beoordelingsfout en een gebrek aan zorgvuldigheid en stelt wel degelijk nood te hebben aan internationale bescherming.

Verzoeker hekelt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen het ongeloofwaardig acht dat hij zijn vader niet gecontacteerd heeft vooraleer hij terug naar huis ging en aldus het risico nam betrappt te worden door de taliban. Hij benadrukt in dit verband dat hij immers wel degelijk geprobeerd heeft zijn vader te bereiken, maar dat dit niet lukte omwille van verbindingsproblemen. Het gaat naar mening van verzoeker echter niet op te stellen dat hij wel zijn vrouw heeft kunnen bereiken om te oordelen dat verzoekers argumenten niet geloofwaardig zijn. Hij benadrukt in dit verband dat zijn vader niet op dezelfde plaats als zijn vrouw was en de bereikbaarheid via telefoon aldus niet zomaar vergeleken mag worden. Daarnaast wijst verzoeker op de “*shocktoestand*” waarin hij zich bevond nadat zijn vrouw het nieuws had verteld dat zijn zoon werd gebeten. In deze context voelde verzoeker zich immers schuldig dat hij zijn zoon niet had kunnen beschermen en kon hij geen andere oplossing bedenken dan hem zelf naar het ziekenhuis te brengen. Hij meent dan ook dat dit een normale reactie van een ouder is, die bezorgd is voor zijn kinderen.

Met betrekking tot de ongeloofwaardig geachte huisinval, moord op zijn vader en de aanwezigheid van de taliban op de begrafenis van verzoekers vader omwille van zijn vage en onduidelijke verklaringen, verduidelijkt verzoeker dat hij afhankelijk is van wat zijn familieleden bereid zijn hem te vertellen en dat zijn moeder bijzonder onwillig is om hem meer details te geven. Naast zijn afwezigheid bij de bewuste gebeurtenissen, dient naar mening van verzoeker tevens rekening te worden gehouden met het schuldgevoel dat hij koestert naar aanleiding van de tragische incidenten. Verzoeker hekelt in dit verband nog dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen enerzijds wel erkent dat hij betrokken was bij de dood van zijn vader, doch anderzijds hieraan geen gevolgen koppelt, zoals onder meer het verantwoordelijkheidsgevoel en schuldgevoel dat verzoeker koestert en hetgeen aan de basis ligt van de vaststelling dat hij geen verdere details wil en mag vragen aan zijn familieleden. Daarnaast wijst hij op de terughoudendheid in Afghaanse familiale betrekkingen zodat niet kan worden verwacht dat verzoeker, die naar Europa is gevlucht, via de telefoon meer details kan verzamelen over de dood van zijn vader. Dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen het totaal ongeloofwaardig acht dat de taliban zich vertoonden op de begrafenis van verzoekers vader, is louter gesteund op veronderstellingen die op geen enkel concreet element steunen, aldus verzoeker. Hij voegt hier nog aan toe dat de commissaris-generaal de geloofwaardigheid van zijn verklaringen enkel en alleen heeft gesteund op wat hij zelf aannemelijk en redelijk vindt, doch volledig voorbij gaat aan de interne consistentie van verzoekers verklaringen. Aldus besluit verzoeker dat zijn geloofwaardigheid niet op een zorgvuldige manier werd beoordeeld, die in dit kader nog wijst op de samenwerkingsplicht die op de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen rust in asielzaken.

In een tweede onderdeel van het middel – aangaande de subsidiaire beschermingsstatus – voert verzoeker aan dat hij allerminst over een redelijk vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Verzoeker wijst er immers op dat zijn vrouw en kinderen zich inmiddels hebben verplaatst naar het dorp Ghana (district Deh-bala, provincie Nangarhar) en dat dan ook dit dorp als eerste interne vluchtalternatief vooropgesteld diende te worden en onderzocht moest worden. Aangaande de stad Jalalabad betoogt verzoeker dat deze geenszins als veilig kan worden beschouwd en voegt hieraan toe dat de aanslagen in Jalalabad niet enkel gericht zijn op *high profile* doelwitten. Verzoeker citeert hiertoe uit verschillende rapporten en besluit dat Jalalabad allerminst als veilig en redelijk intern vestigingsalternatief.

Verzoeker vraagt in hoofddeorde om hem als vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire bescherming te verlenen en in ondergeschikte orde de beslissing te vernietigen en terug te sturen naar de het Commissariaat-generaal voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift volgende stukken: het rapport “*The situation in Afghanistan and its implications for International Peace and Security*” van 3 maart 2017 van United Nations General Assembly Security Council (stuk 3) en het rapport “*Afghanistan Protection of Civilians in Armed Conflict Annual Report 2016*” van februari 2017 van UN Assistance Mission in Afghanistan (stuk 4).

Op 17 november 2017 laat verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen neer: een overlijdensakte van verzoekers vader met een vrije vertaling in het Engels, een attest van het ziekenhuis waar verzoekers zoon behandeld is en foto's van de littekens van verzoekers zoon.

Per drager brengt verweerder op 28 november 2017 een aanvullende nota de volgende stukken bij: de COI Focus “*Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad*” van 9 juni 2017 (rechtsplegingsdossier, stuk 9).

Ter zitting legt verzoeker de originele exemplaren van de stukken die hij per aanvullende nota overmaakte.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier.

Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

2.3.2.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) geen geloof gehecht kan worden aan de bedreigingen die verzoeker beweerde te krijgen van de taliban omwille van zijn werk als soldaat in het Afghaanse leger omdat zijn verklaringen dermate vaag zijn dat aan zijn asielmotieven geen enkel geloof kan worden gehecht. Dit besluit steunt inzonderheid op de vaststellingen en overwegingen dat (1) verzoeker behoudens een beschrijving van de algemene situatie en een zeer stereotyperende beschrijving van de talibanleden niet meer details kon geven aangaande het feit dat de taliban aan zijn vader zeiden dat verzoeker zijn job moest opzeggen, hetgeen niet geloofwaardig is, (2) verzoeker even vage verklaringen aflegde aangaande de telefonische bedreigingen die hij zelf van de taliban ontving en allerminst op spontane wijze een duidelijke beschrijving ervan kon geven, (3) verzoekers gedragingen – met name dat hij na een jaar lang zowel telefonisch als via zijn vader bedreigd te zijn geweest door de taliban alsnog naar huis durfde te gaan toen zijn vrouw dit vroeg – allerminst in overeenstemming is met de door verzoeker voorgehouden vrees, (4) verzoeker opnieuw oppervlakkige verklaringen aflegt aangaande de gebeurtenissen die plaatsvonden toen hij eenmaal thuis was om zijn zoon naar het ziekenhuis te brengen, waaronder de moord op zijn vader en (5) verzoeker allerminst aannemelijk maakt dat de taliban naar de begrafenis van zijn vader kwamen en hem verder daar ook bedreigden, hetgeen niet plausibel is gelet op het feit dat de taliban dan verder zouden vervreemden van de gemeenschap, van wie zij precies steun nodig hebben om goed te functioneren; (ii) verzoeker zijn vrees voor de regering omdat hij vreest op een zwarte lijst van het leger te zijn gezet evenmin aannemelijk maakt vermits uit de objectieve informatie blijkt dat desertie in de praktijk niet wordt gestraft in Afghanistan, zodat het feit dat verzoeker gedeserteerd is *in casu* geen risico op vervolging met zich meebrengt in geval van terugkeer naar Afghanistan; (iii) verzoekers werk als soldaat in het Afghaanse leger op zich niet volstaat om hem de vluchtelingenstatus toe te kennen vermits hij immers over een intern vluchtalternatief beschikt in Jalalabad en in andere steden waarover de taliban geen controle hebben en (iv) de door verzoeker in de loop van de procedure voorgelegde documenten niet van die aard zijn dat zij de appreciatie van zijn asielaanvraag in positieve zin kunnen ombuigen, zoals wordt toegelicht.

2.3.2.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167 477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164 298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163 358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163 357; RvS 21 september 2005, nr. 149 149; RvS 21 september 2005, nr. 149 148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169 217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 20 maart 2017 (CG nr. 1522688), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133 153).

2.3.2.3. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Gelet op de vaststellingen en overwegingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen immers op goede gronden dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweringen omtrent de gebeurtenissen welke blijkens zijn verklaringen zouden zijn voortgevloeid uit zijn werkzaamheden als soldaat voor het Afghaanse leger.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door hem uiteengezette asielrelaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel om onderstaande redenen in gebreke blijft.

Zo merkt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vooreerst op goede gronden op dat geen geloof gehecht kan worden aan de bedreigingen die verzoeker beweerde te krijgen van de taliban omwille van zijn werk als soldaat in het Afghaanse leger omwille van de dermate vage verklaringen die verzoeker hieromtrent aflegt.

Vooreerst treedt de Raad de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij dat de vaststelling dat verzoeker, behoudens een verwijzing naar de algemene situatie dat talibanstrijders hun gezichten bedekken in het openbaar en een zeer stereotyperende beschrijving van de talibanleden, niet meer details kon geven omtrent het feit dat de taliban aan zijn vader zeiden dat verzoeker zijn job moest opzeggen allerm minst geloofwaardig is gelet op het feit dat verzoekers vader zo vaak bezoek kreeg van de taliban en verzoeker hiervan telkens op de hoogte werd gesteld. Daarnaast is het niet aannemelijk dat verzoeker slechts vage en allerm minst spontane verklaringen kan afleggen over de telefonische bedreigingen die hij zelf ontving van de taliban. Zo beperkte verzoeker zich in zijn verklaringen tot de vermelding dat de taliban zeiden dat ze zijn vader en zijn kinderen gingen doden indien verzoeker zich niet bij hen meldde (administratief dossier, stuk 5, p. 21). Verzoeker moet bovendien het antwoord schuldig blijven op de vraag door welke leden van de taliban hij precies werd opgebeld. In dit verband dient evenwel te worden opgemerkt dat verzoeker, die deze zaken nochtans van dichtbij heeft meegemaakt, mag worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt, en dat hij de feiten die de aanleiding vormden voor zijn vlucht uit zijn land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielrelaas, op een zorgvuldige, nauwkeurige, coherente en geloofwaardige wijze weergeeft in iedere fase van het onderzoek, zodat op grond ervan kan worden nagegaan of er met betrekking tot de asielzoeker aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, hetgeen *in casu* niet het geval is zoals blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing.

Tevens oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht: *“Ondanks het feit dat u een jaar lang zowel telefonisch als via uw vader bedreigd werd durfde u toch naar huis gaan toen uw vrouw dit vroeg. Uw zoon was gebeten door een hond en moest dus naar het ziekenhuis gebracht worden. Uw vader was toen bij een begrafenis in een ander dorp op anderhalf uur wandelafstand. Uzelf werkte toen in Gamberi, in de provincie Laghman. U vroeg dus speciaal verlof van uw commandant en kwam helemaal van Laghman naar uw dorp. Gevraagd waarom u uw vader niet belde, verklaarde u dat de telefoons niet goed werkten, hetgeen opmerkelijk is omdat uw vrouw u wel kon bereiken. Gevraagd waarom u dan niet iemand anders aanwezig op de begrafenis opbelde om uw vader te bereiken zei u dat u er geen telefoonnummer van had. Geconfronteerd met het feit dat u ook familie hebt in Jalalabad, bv. uw neef met wie u regelmatig contact neemt en die in Jalalabad woont, de plek waar u naartoe moest gaan voor uw zoon, zei u dat u er niet over nagedacht heeft (CGVS p.23). Verder hebt u deze taak ook niet proberen te geven aan andere familieleden, bv. uw zussen, uw schoonbroers of ooms die in andere plaatsen, in hetzelfde district of in het district Rodat, dus dichterbij het huis wonen en die dan ook sneller thuis konden zijn om uw zoon naar het ziekenhuis in Jalalabad te brengen. Het feit dat u dus ondanks de risico's niet eens gedacht heeft om dit op een andere manier aan te pakken, relativeert uw beweerde vrees en de bedreigingen. Nog frapperanter is het feit dat u de volgende ochtend nog durfde teruggaan naar huis. Opnieuw kon u hiervoor beroep doen op een heleboel andere mensen, maar deed u niet.*

U zei dat u terug naar huis ging omdat uw zoon krabde aan zijn wonde (CGVS p. 23), hetgeen niet als 'urgentie' beschouwd kan worden, immers kunnen andere mensen er ook voor zorgen dat uw zoon dit niet meer deed. U durfde verder ook nog thuis te blijven die nacht ondanks het feit dat uw aanwezigheid niet meer nodig was omdat uw vader ondertussen ook terug thuis was. Van iemand die beweerde zo vaak, zo regelmatig en op meerdere manieren met de dood bedreigd te zijn door de taliban van zijn regio wordt er redelijkerwijze verwacht dat hij rekening houdt met het risico, dit serieus neemt en zich vervolgens gedraagt zodat hij de risico's kan verlagen. Uw gedragingen komen echter helemaal niet overeen met de vrees die u beweerde te hebben. Dit allemaal relativeert de geloofwaardigheid van de bedreigingen die u kreeg in ernstige mate." In zoverre verzoeker aanvoert dat hij zijn vader probeerde te bellen maar dit niet lukte omwille van verbindingsproblemen en dat er geen conclusies getrokken kunnen worden uit het feit dat hij zijn vrouw wel kon bereiken, nu zijn vader zich niet op dezelfde plaats bevond als zijn vrouw en de bereikbaarheid via de telefoon aldus niet zomaar vergeleken kan worden, merkt de Raad op dat verzoeker in wezen niet verder komt dan het louter herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen en het poneren van *post-factum* verklaringen die duidelijk na reflectie tot stand zijn gekomen om zijn verklaringen alsnog geloofwaardig te laten schijnen, doch waarmee hij niet vermag afbreuk te doen aan de pertinente vaststellingen van de bestreden beslissing. Waar verzoeker vervolgt dat hij zich in een "*shocktoestand*" bevond nadat zijn vrouw hem had medegedeeld dat zijn zoon van acht jaar gebeten werd door een hond, dat hij zich schuldig voelde omdat hij zijn familie niet kon beschermen en hij in die context geen andere oplossing kon bedenken dan hen zelf naar het ziekenhuis te brengen, hetgeen als een normale reactie van een bezorgde ouder kan worden beschouwd, slaagt verzoeker er andermaal niet in te overtuigen. De Raad acht het allerm minst plausibel dat verzoeker – die nochtans beweert regelmatig en op meerdere manieren met de dood te zijn bedreigd door de taliban van zijn regio – alsnog zou zijn teruggekeerd naar zijn regio van herkomst. Rekening houdend met het feit dat verzoeker zelf verklaarde dat de taliban ermee dreigden zijn vader en kinderen te vermoorden in geval hij zich niet zou overleveren aan hen (administratief dossier, stuk 5, p. 21), tart het naar het oordeel van de Raad immers alle verbeelding dat verzoeker zich zou begeven naar zijn regio waar de taliban zich bevond. Zoals verzoeker ook aanvoert in onderhavig verzoekschrift is het immers niet onredelijk te veronderstellen dat de ouders hun kinderen voor gevaar zouden willen behoeden en dat verzoeker zijn kinderen *in casu* aldus niet aan een bijkomend risico zou wensen bloot te stellen, hetgeen hij echter wel deed door naar huis terug te keren en zijn zoon en vrouw zelf naar het ziekenhuis te begeleiden. Verzoekers gedragingen stemmen aldus allerm minst overeen met de door hem voorgehouden vrees, hetgeen derhalve ernstig afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van de bedreigingen die verzoeker beweert te hebben ontvangen van de taliban.

Verzoekers vage en oppervlakkige verklaringen aangaande de gebeurtenissen die plaatsvonden eenmaal hij thuis was om zijn zoon naar het ziekenhuis te brengen, meer bepaald de inval van de taliban in zijn ouderlijke woning waar zijn vrouw, kinderen, moeder en vader verbleven en de daaropvolgende moord op zijn vader, ondermijnen verder de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas. Immers, dat verzoeker niet kan aangeven hoeveel keer de taliban zijn vader hebben neergeschoten, dat hij niet weet waar op zijn lichaam dat was, dat hij niet kan aangeven hoeveel talibanleden aanwezig waren, noch hoe zij eruit zagen of hoe lang zij bleven (administratief dossier, stuk 5, p. 22-23), is volstrekt niet aannemelijk aangezien redelijkerwijs verwacht kan worden dat verzoeker elk detail zou willen kennen van wat er zich had voorgedaan en dat de familie hem ook nadien uitgebreid moet geïnformeerd hebben over de gebeurtenis. Dat verzoeker bovendien niet weet wanneer zijn vader precies vermoord is, ondermijnt finaal de geloofwaardigheid van de door hem voorgehouden gebeurtenissen. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen merkt dienaangaande nog pertinent op dat de datum van de dood van verzoekers vader nochtans niet enkel belangrijk is omdat verzoeker bij zijn dood betrokken was, maar tevens omdat binnen de soennitische islamtraditie – waartoe verzoeker behoort – de doden elk jaar herdacht worden op de dag van hun overlijden. Met het louter herhalen dat verzoeker zelf niet aanwezig was op het ogenblik van de inval door de taliban, dat hij aldus afhankelijk is van wat zijn familieleden bereid zijn hem te vertellen en dat zijn moeder bijzonder onwillig is om hem meer details te geven, brengt verzoeker allerm minst een valabele verklaringen bij om zijn gebrekkige verklaringen te vergoelijken. Verzoeker maakt immers geenszins aannemelijk dat hij voldoende inspanningen heeft ondernomen om informatie aangaande de aanval door de taliban, waarbij zijn vader vermoord werd, al dan niet via andere familieleden die eveneens aanwezig waren op het ogenblik van het voorgehouden incident te vergaren. Nochtans mag van een asielzoeker redelijkerwijs worden verwacht dat hij al het mogelijke doet om informatie te verzamelen die zijn relaas ondersteunen. De uitleg dat verzoeker schuldgevoelens heeft naar aanleiding van het tragische incident en hij daarom geen verdere details wil en mag vragen aan zijn familieleden, ontslaat verzoeker niet van zijn plicht om optimale medewerking te verlenen aan de instanties die zijn asielrelaas beoordelen en kan het gebrek aan informatie met betrekking tot de moord op zijn vader aldus niet verschonen.

In zoverre verzoeker nog aanvoert dat, rekening houdend met de terughoudendheid in Afghaanse familiale betrekkingen, van hem niet redelijkerwijze verwacht kan worden dat hij – die naar Europa is gevlucht – via telefoon meer details zou moeten verzamelen over de dood van zijn vader, komt hij in wezen niet verder dan het uiten van blote beweringen die geenszins *in concreto* worden gestaafd en waarmee hij aldus niet vermag afbreuk te doen aan de vaststellingen van de bestreden beslissing.

Waar verzoeker meent dat de overwegingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aangaande het feit dat de taliban de begrafenis van zijn vader zouden hebben bijgewoond om de dorpsgenoten te bedreigen louter gesteund zijn op veronderstellingen en dat hij hieromtrent wel degelijk coherente verklaringen heeft afgelegd, wijst de Raad erop dat wel degelijk redelijkerwijze kan worden aangenomen dat de taliban niet naar de begrafenis zouden gaan van iemand die ze hebben gedood om daar de dorpelingen verder te provoceren, aangezien zij de steun nodig hebben van de gemeenschappen waarin ze functioneren en zij aldus dergelijke openbare provocaties – die een verdere vervreemding van de taliban van de gemeenschap in de hand zouden werken – zouden vermijden. Bovendien werkt verzoeker in onderhavig verzoekschrift niet *in concreto* uit waarom dit loutere veronderstellingen zouden zijn. Daarenboven merkt de Raad op dat verzoeker slechts vage en oppervlakkige verklaringen aflegt over de verschijning van de taliban op de begrafenis van zijn vader, hetgeen verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas. Zo kan hij opnieuw niet aangeven welke taliban naar de begrafenis kwamen (administratief dossier, stuk 4, p. 21).

In zoverre verzoeker onder verwijzing naar het arrest van het Hof van Justitie van 22 november 2012 (M.M. tegen Ierland C-277/11) nog aanvoert dat de commissaris-generaal tekortschoot in zijn samenwerkingsplicht, dient te worden benadrukt dat de bewijslast in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Verzoeker gaat er duidelijk aan voorbij dat de samenwerkingsplicht vervat in artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn geen synoniem van “*gedeelde bewijslast*” is, maar hoogstens een nuancering inhoudt van de bewijslast die in beginsel op de schouders van de asielzoeker rust. De samenwerkingsplicht vervat in de tweede zin van artikel 4, eerste lid van de Kwalificatierichtlijn volgt immers nadat de bewijslast, zoals omschreven in de eerste zin van voornoemd artikel, in de eerste plaats bij de asielzoeker is gelegd. De samenwerkingsplicht die op de schouders van de commissaris-generaal rust, doet dus geen afbreuk aan de verplichting van de asielzoeker om de relevante gegevens noodzakelijk voor de beoordeling van de gegrondheid van zijn asielaanvraag spontaan en zo spoedig mogelijk te verstrekken. Het is dan ook aan verzoeker om alle nodige elementen voor de beoordeling van zijn asielaanvraag aan te reiken en de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten. Er bestaat trouwens geen enkele rechtsregel die de commissaris-generaal oplegt om onderzoeksdaden te stellen.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift de motieven ongemoeid laat waar in de bestreden beslissing nog terecht wordt uiteengezet dat (i) verzoeker zijn vrees voor de regering omdat hij vreest op een zwarte lijst van het leger te zijn gezet evenmin aannemelijk maakt vermits uit de objectieve informatie blijkt dat desertie in de praktijk niet wordt gestraft in Afghanistan, zodat het feit dat verzoeker gedeserteerd is *in casu* geen risico op vervolging met zich meebrengt in geval van terugkeer naar Afghanistan; (ii) verzoekers werk als soldaat in het Afghaanse leger op zich niet volstaat om hem de vluchtelingenstatus toe te kennen vermits hij immers over een intern vluchtalternatief beschikt in Jalalabad en in andere steden waarover de taliban geen controle hebben en (iii) de door verzoeker in de loop van de procedure voorgelegde documenten niet van die aard zijn dat zij de appreciatie van zijn asielaanvraag in positieve zin kunnen ombuigen. De motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die bijdragen aan het besluit dat het door verzoeker uiteengezette asielrelaas niet aannemelijk is, blijven aldus overeind en worden tot de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

Voor het overige komt verzoeker in wezen niet verder dan het louter volharden in zijn asielrelaas, het poneren van een vrees voor vervolging, het uiten van blote beweringen, het fabriceren van *post-factum* verklaringen en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wat evenwel bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij er aldus niet in slaagt hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

2.3.2.4. Ook de thans door verzoeker voorgelegde documenten vermogen niet de ongeloofwaardig geachte verklaringen omtrent de feiten die aan de grondslag liggen van zijn asielaanvraag te herstellen. Noch de overlijdensakte van verzoekers vader, het attest van het ziekenhuis waar verzoekers zoon behandeld is, noch de foto's van de littekens van verzoekers zoon vormen een bewijs van de door verzoeker beweerde vrees voor vervolging. Wat betreft de overlijdensakte en het attest van het ziekenhuis waar verzoekers zoon behandeld werd, kan immers vooreerst worden opgemerkt dat zij niet vergezeld zijn van een voor eensluidend verklaarde vertaling in de taal van de rechtspleging zoals voorgeschreven door artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zodat de Raad geen kennis kan nemen van de inhoud ervan. Deze stukken kunnen derhalve niet in overweging worden genomen. Daarnaast merkt de Raad op dat de medische problemen van verzoekers zoon op zich niet worden betwist, doch dat uit de door verzoeker voorgelegde foto's geenszins blijkt in welke omstandigheden, op welke plaats en op welk tijdstip zijn zoon deze verwondingen zou hebben opgelopen. Overigens dient erop gewezen dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van een geloofwaardig en coherent relaas, wat *in casu* niet het geval is.

2.3.2.5. De Raad stelt vast dat de vaststellingen in de bestreden beslissing correct zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van verzoekers asielrelaas. Aangezien in de bestreden beslissing ernstige gebreken in de verklaringen van de verzoekende partij worden aangehaald en geen van de motieven overtuigend wordt weerlegd zoals blijkt uit wat voorafgaat, schragen de gezamenlijke motieven de bestreden beslissing. Immers, de bewijslast rust in beginsel op de verzoekende partij die in de mate van het mogelijke bewijzen moet aanbrengen van de feiten die zij aanhaalt en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van betrokkene te beoordelen. De verklaringen van de verzoekende partij kunnen een voldoende bewijs zijn van haar hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, plausibel en oprecht zijn. Deze verklaringen moeten coherent zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, september 1979, 196-205). De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet, *quod non in casu*. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. Zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing en zoals blijkt uit wat voorafgaat is het asielrelaas van verzoeker niet geloofwaardig zodat er geen reden is om het te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Vermits aan het asielrelaas en de door verzoeker voorgehouden vervolgingsfeiten geen geloof kan worden gehecht, kan hij zich evenmin dienstig beroepen op artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

2.3.3.1. Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas bestaan er geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat verzoeker bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.3.3.2. Met betrekking tot artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet dient erop gewezen dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land.

In casu dient vastgesteld dat verzoeker zich aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst kan onttrekken door zich in de stad Jalalabad te vestigen, waar hij over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.

Uit de objectieve informatie toegevoegd aan de aanvullende nota en het administratief dossier (zie rechtsplegingsdossier, stuk 9 en administratief dossier, map 'Landeninformatie') blijkt dat Jalalabad veilig toegankelijk is via de luchthaven van Kabul en de drukke autoweg Kabul – Jalalabad. Op de weg van Kabul naar Jalalabad blijkt het grootste probleem gelegen te zijn in de onveilige verkeerssituatie die zijn oorzaak vindt in roekeloos rijgedrag. Verkeersonveiligheid op zich houdt echter geen enkel verband met de criteria van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus. Niettegenstaande er sprake is van een toename in het aantal gewelddadige incidenten, blijkt uit dezelfde informatie dat het geweld voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij voornamelijk de Afghaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden. Het gegeven dat de weg een doelwit vormt van de opstandelingen belet bovendien niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "*UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*" van 19 april 2016 in rekening genomen. Het rapport bevestigt nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Deze vaststellingen worden bevestigd door de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidssituatie in Jalalabad*" van 9 juni 2017 (zie rechtsplegingsdossier, stuk 9). Nergens in deze UNHCR-richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om, voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie, aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie rechtsplegingsdossier, stuk 9 en map 'Landeninformatie') blijkt dat het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan worden toegeschreven aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Voor het uitvoeren van hun aanslagen maken de opstandelingen veelvuldig gebruik van de zogenaamde magnetische IED's (MIED's). Het doelwit van deze IED's zijn bijna zonder uitzondering de wagens van Afghaanse veiligheidsdiensten en hooggeplaatste overheidsmedewerkers. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen zonder uitzondering binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen *high profile*-doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden. Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij zowel militaire als burgerdoelwitten gevisieerd worden, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden bij aanslagen op doelwitten met een hoog profiel. Daarnaast vinden er ook aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke infrastructuur. Niettegenstaande er sprake is van toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijkt uit de beschikbare informatie dat het aantal burgerslachtoffers in de stad laag blijft.

De impact van de beschreven aanslagen is niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de stad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "*open combat*" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. Gelet op hogervermelde vaststellingen en de beschikbare informatie stelt de Raad vast dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Er is actueel voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.

Verder dient erop gewezen dat uit de beschikbare informatie (zie rechtsplegingsdossier, stuk 9 en map 'Landeninformatie') kan worden afgeleid dat de acties van IS in de provincie Nangarhar zijn gericht tegen de taliban en ANSF. Sinds midden mei 2015 braken er verschillende malen hevige en dodelijke gevechten uit tussen strijders van de taliban en IS. Deze gevechten zijn geconcentreerd in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar, die grenzen aan Pakistan. Hoger kwam evenwel vast te staan dat verzoeker over een intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Jalalabad.

Met het louter betwisten van dit besluit, het verwijzen naar de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, het citeren uit rapporten en de argumentatie dat de bomaanslagen in Jalalabad niet alleen gericht zijn tegen *high profile* doelwitten, doch daarnaast ook burgerdoelwitten worden gevisieerd, toont verzoeker allerm minst aan dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. De door verzoeker aangehaalde informatie ligt immers in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Jalalabad is gesteund.

Verder wordt er in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt:

"Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Jalalabad vestigt. Zo hebt u langer dan vijf jaar in Jalalabad gewerkt. Volgens uw verklaringen kent u alles van de stad (CGVS p. 19). U ging er ook voor de behandeling van uw zoon toen hij gebeten werd door een hond. U hebt er ook uw tante, diens man en uw neef wonen. Vooral met uw neef bent u nog steeds in contact vanuit België. Hij was ook degene die naar uw dorp ging om het geld voor de smokkelaar op te halen bij uw moeder. Hij bracht het terug naar u in Jalalabad. Hij stuurde later ook uw documenten naar België (CGVS p. 19). Hij is ook een vertrouwensfiguur voor u. Zo belde u hem vanuit België en vroeg u hem om de situatie van uw kinderen in het oog te houden (CGVS p. 8). Hij werkt in een kantoor in Jalalabad (CGVS p. 19). Zijn vader, dus uw oom, heeft daar ook een voedingswinkel (CGVS p. 19). Daarnaast kent u ook nog andere mensen in die stad. Zo verbleef u bij de oom van uw vriend gedurende zes dagen. Deze oom, die met u medelijden had en die u wilde helpen, heeft dan ook de smokkelaar voor u geregeld (CGVS p.20). Dus hebt u in Jalalabad niet enkel een netwerk dat u kan helpen, maar ook een netwerk dat u duidelijk ook willen helpen. Het is ook duidelijk dat u een dichte band hebt met deze stad gezien u geen enkel recent incident kon vertellen die in uw regio in het district Dehbala heeft plaatsgevonden. U kon echter een recent incident beschrijven dat plaatsvond in de stad Jalalabad (CGVS p. 17). Naast het netwerk beschikt u ook over de vaardigheden om een leven op te bouwen in Jalalabad. Zo hebt u een rijbewijs dat niet enkel voor personenwagens maar ook voor grote trucks geldt. Als de verantwoordelijke van de logistiek in het leger reed u immers met grote internationale trucks (CGVS p. 12). Het kunnen besturen van voertuigen, vooral van grote trucks, kan u in zekere mate helpen in uw zoektocht naar werk in die stad. Uw moedertaal Pashtou is ook de meest gesprokene taal in Jalalabad. Het is dan enkel een meerwaarde dat u ook Dari begrijpt (CGVS p. 3). Daarnaast bent u nog steeds eigenaar van vijf jerib land en een huis in uw district (CGVS p. 14). Deze eigendommen die u dan kan verkopen of laten verkopen kunnen u ook helpen om te verhuizen naar de stad. Men kan dus concluderen dat u niet enkel over de vaardigheden beschikt om in een stad als Jalalabad aan de slag te gaan en er als zelfstandig man een bestaan uit te bouwen, maar hiertoe ook over de nodige contacten en ondersteuning beschikt .

Tot slot wordt nog opgemerkt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat personen die omwille van het geweld in Afghanistan hun toevlucht tot de Jalalabad stad zoeken in gehuurde woningen verblijven, of onderdak kregen bij gastgemeenschappen, vrienden of verwanten. De IDP's kunnen daarenboven rekenen op ondersteuning van verschillende internationale hulporganisaties.

Gevraagd waarom u zich niet in Jalalabad vestigde stelde u dat het niet veilig was. U beweerde dat de taliban u overal konden vinden, zelfs als u naast Ashraf Ghani zou wonen. Indien het veilig zou zijn, beweerde u dat u zich daar zou gevestigd hebben (CGVS p. 23). Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake de problemen die u met de taliban gekend zou hebben zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd.

Daarnaast werd eerder ook al aangetoond dat Jalalabad als een veilig vestigingsalternatief beschouwd wordt waar geen sprake is van een open-combat."

In zoverre verzoeker aanvoert dat zijn vrouw en kinderen na zijn vlucht verhuisd zijn naar het dorp Ghana, district Deh-bala, provincie Nangarhar en dit dorp dan ook als eerste intern vluchtalternatief onderzocht en voorgesteld diende te worden aan hem, dient erop gewezen dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen wel degelijk de veiligheidssituatie van de provincie Nangarhar – waarin zich zowel het dorp Ghana (waar verzoekers vrouw en kinderen thans zouden verblijven), evenals verzoekers dorp van herkomst bevinden – in aanmerking heeft genomen bij de analyse van de veiligheidssituatie en in dit kader pertinent heeft overwogen dat verzoeker over een redelijk en veilig intern vluchtalternatief beschikt in de stad Jalalabad.

Waar verzoeker nog stelt dat er al een hoog aantal IDP's naar Jalalabad is gevlucht en de stad inmiddels zijn maximumcapaciteit voor opvang van vluchtelingen heeft bereikt, dient vooreerst te worden herhaald dat uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat IDP's onder meer ondersteuning krijgen van verschillende internationale hulporganisaties en dat zij in gehuurde woningen verblijven, of onderdak krijgen bij gastgemeenschappen, vrienden of verwanten. Daarnaast wijst de Raad erop dat uit de informatie bijgebracht door verzoeker (stuk 3) blijkt dat er een kader werd uitgetekend voor teruggekeerden en IDP's waarin zaken zoals harmonisatie van de hulp, vrije keuze van huisvesting, voorziening van identiteitskaarten en een actieplan worden aangekaart. Ook werd op 14 februari 2017 een actieplan voor teruggekeerden en IDP's aangenomen.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat verzoeker in de stad Jalalabad over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3.3. Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.6. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Het middel is ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien januari tweeduizend achttien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A. -M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

A. VAN ISACKER